luntrea de ceară sângele meu
încă-o învăluie cald și senin
deși din înalturi a fugit Dumnezeu
urmând să le beau ca pe-o cupă cu vin,
acesta să-mi fie mie păcatul
dar o să beau chiar și ultimul strop
golul imens și în lung, și de-a latul
să-mi ursească târziul noroc

gustă, prietene, vinul e lung
ține din cale în cealaltă cale
ca un tropot de cai ce răsună prelung
în copacii captivi sub zăpezi triumfale,
numai în doi înfrunta-vom cu spor
timpul pieziș și potrivnic din fire,
mi-i dor de lumină, mi-i năprasnic de dor
sub pojghița iernii subțire

hai, vino s-asculți lăutarii cântând
căci cântecu-i iar evadare,
înspre noi viitorul ca lupul flămând
caută lacom din zare

ISBN 978-606-656-159-4

ion drăgușanul

luntrea de ceară

m-au tras pe sfoară legile,
morala,
credințele și zeii pământești
neîndrăznind să zvârl
cu îndoiala
și să deschid spre cer niște
ferești,
mi-au pus cununi de spini
și m-au rănit
înlănțuindu-mi sufletul
pe veci
cu dogmele ca lanțul ruginit
în mușcături sălbatice și reci

ion drăgușanul

luntrea de ceară

ion drăguşanul

luntrea de ceară

Editura MUŞATINII
Suceava, 2018

Proiect editorial realizat cu sprijinul
CONSILIULUI JUDEŢEAN SUCEAVA
Preşedinte: ***Gheorghe FLUTUR***

Centrul Cultural „Bucovina" Suceava

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

DRĂGUŞANUL, ION
Luntrea de ceară / Ion Drăguşanul. - Suceava : Editura Muşatinii, 2018
ISBN 978-606-656-159-4

821.135.1

Editura „Muşatinii"
Suceava, str. Tipografiei nr. 1,
Tel. 0230 523640, 0757 076885 **(I.D.)**
Director general: *Gheorghe DAVID*

tipar: **Grup Muşatinii**
tipografie • editură • producţie publicitară
SUCEAVA, tel.: 0230 523640

Iconarismul modern

Despre mişcarea „Iconar" aflasem câte ceva, pe când eram foarte tânăr, de la Arcadie Arbore, care, sub numele său real, Mihai Bândea, publicase poeme în revistele conduse de Mircea Streinul şi de Constantin Loghin, dar de o adevărată iniţiere în acest fenomen literar bucovinean aveam să beneficiez datorită lui George Damian şi lui Mihail Iordache. Damian avea relaţii strânse de prietenie şi o corespondenţă săptămânală cu legendarul Iulian Vesper, care locuia în Bucureşti, iar cu Teofil Lianu se vedea adesea şi, pe măsură ce el însuşi se iniţia în relaţionările iconariste, mi le desluşea răbdător şi mie, care simţeam o adevărată fascinaţie faţă de relaţionarea cu strămoşii, cu sinele universal şi cu viaţa. Aveam un fel propriu de a percepe aceste relaţionări, dar şi un clocot metaforic surprinzător, care îmi permitea orice.

În timp, observasem că iconarismul modern prinsese contur, la Suceava, prin scrisul lui Dimitrie Loghin, pictorul şi profesorul nostru de desen, care ucenicise liric sub aura lui Mircea Streinul, al lui George Damian, al lui Constantin Ştefuriuc, al lui Roman Istrati şi al meu. Exista încă, în paralel, şi iconarismul clasic, prin Teofil Lianu, Arcadie Arbore, Vasile Pânzaru, Dumitru Oniga şi George Damian, dar Ştefuriuc, Istrati şi eu încercam, în aceleaşi coordonate, altceva. Cândva i-am zis lui Ştefuriuc despre iconarismul practicat de noi, iar udeşteanul s-a speriat, implorându-mă panicat să nu mai spun vreodată chestia asta: „Tu nu ai văzut cum

au fost condamnaţi la temniţă Lianu şi Pânzaru, în '75, pentru iconarism?". Nu văzusem, pentru că nu participasem la procesul public, susţinut în Casa de Cultură, şi nici nu aflasem nimic. Nu înţelegeam cu ce ar putea dăuna iconarismul ordinii publice şi societăţii româneşti în general, aşa că m-am tot străduit să scriu cât mai iconarist cu putinţă, dar fără a mai aduce vreodată subiectul în discuţie. Ştiam că şi colegul meu de an, Roman Istrati, a abordat iconarismul, iar poemele pe care le publica în revista liceului m-au obligat spre lecturi filosofice, pe care, instinctual, le-am început cu eseurile lui Ralph Waldo Emerson, care trăgeau discret perdelele înspre „Fenomenologia spiritului", astfel încât lumina Hegel să nu te orbească dintr-odată.

Când a venit vremea să lucrez cărţile de poezie ale lui Roman Istrati, culegându-i manuscrisele sau dactilogramele îngălbenite de vreme, am conştientizat pe deplin că un iconarism modern încă se mai practică în Bucovina, inclusiv de către poeţii de dincolo de sârma ghimpată. Şi am decis să atenţionez asupra lui, asumându-mi o practică iconaristă a apariţiilor editoriale simultane, gândindu-mi cartea proprie în consens de fârtate cu Roman Istrati, inclusiv prin titlul comun, ceea ce nu s-a mai făcut, deşi ar fi trebuit. Nici eu, nici Istrati şi nici poezia de după noi nu au nimic de câştigat din constatarea existenţei unei mişcări iconariste moderne, câtă vreme spiritul lui Mihai Iordache nu mai locuieşte în nimeni, dar consider că este o datorie să atenţionez asupra ei.

Ion Drăguşanul

tot irosind în mine un copil

m-au tras pe sfoară legile, morala,
credinţele şi zeii pământeşti
neîndrăznind să zvârl cu îndoiala
şi să deschid spre cer nişte fereşti,
mi-au pus cununi de spini şi m-au rănit
înlănţuindu-mi sufletul pe veci
cu dogmele ca lanţul ruginit
în muşcături sălbatice şi reci,

iar eu mi-am dus osânda resemnat,
în loc s-apuc de bardă şi să tai
cu sufletul minciuna – un păcat,
minţiră ei, ce m-ar goni din rai,
şi-astfel îndur, că azi e prea târziu,
un purgatoriu fals şi inutil,
şi-astfel exist supus, fără să fiu,
tot irosind în mine un copil

care visa, se bucura de viaţă
iubind cu-nfrigurare frumuseţi,
doar înspre el nemernica povaţă
continuă s-arunce cu săgeţi

eu nu mai vreau să mă mai las minţit

îmi număr zilele şi nu mă mai supun,
ce mi-a rămas mă lupt să-mi aparţină,
nu mă prefac de sărbători mai bun,
nu-mi născocesc vreo vină fără vină,
nu mi-am dorit nicicând să vin aici
ca să îmi sfâşii sufletul cu biciul,
nu mi-am dorit să sufăr fără sens şi nici
nu m-am născut cândva pentru supliciul

acestei vieţi ca o cutreierare
de lungi frunzişuri rupte de furtună
din ramurile lor de alinare
şi prăbuşite veşnic în minciună,
eu nu mai vreau să mă mai las minţit,
nu-s vinovat pentru această viaţă,
iar de tânjesc să fiu doar fericit
aşa cum numai sufletul mă-nvaţă

nu poate fi nici vină, nici păcat,
deci nu-mi asum vreo altă ispăşire
că sufletul mi-i pururi însetat
în largul lui divin de fericire

cântecul nescris

pe cobza mea cu-nchipuite strune
un cântec s-a pierdut şi el, nescrisul,
e cel ce-n clipa asta mă răpune
pe când zăresc în cântec paradisul
cu lungi creneluri oferite vamă
la trecerea din cântec în nimic,
dincolo de cuvinte – numai teamă,
deşertăciuni de care mă dezic

urmând să mă întorc la cobza frântă
cu cântece deja pietrificate
şi să mă iau cu vremile la trântă
şi să mă aflu iar singurătate,
căci fără cântec sufletul meu piere
şi adierea vântului îl duce
acolo unde nu e înviere
nici pentru cel care-a sfârşit pe cruce,

acolo unde cântecul nescris
nu îşi găseşte calea înspre viaţă
de parcă-ar fi în sufletu-mi ucis;
iar moartea de la cântec se învaţă

cina cea de taină

la cina mea întotdeauna singuri
s-au adunat străbunii şi urmaşii
ca salahori pribegi ai unei linguri
cu taina cinei vindecându-şi paşii:
ne aşezam cutremuraţi în iarbă
şi-aveam nişte mesteceni lumânări,
dar şi tovarăşi încântaţi să soarbă
din nostalgia pentru depărtări

şi când frângeam din pâini şi din visare,
şi când gustam din vinul ca un sânge,
înnobilat de-aceeaşi depărtare
deasupra cerul începea a plânge
căci nu-mi ştiam strămoşii, doar străbunii
şi doar urmaşii care au să vină,
pe care îi zărisem în cărbunii
din vatra pregătită spre hodină,

dar conştienţi de taina sfintei cine,
când luna precum pâinea proaspăt frântă
prin suflete ne zugrăvea destine,
noi ascultam tăcerea: auziţi? iar cântă!

vino, să vezi şi să te bucuri, plouă!

stau lângă foc şi-mi povestesc străbunii
ce a mai fost prin cer cât am lipsit
şi sufletul mi-i tare ostenit
de ce înseamnă viaţă pentru unii:
ţi-am pregătit o ploaie, zice tata,
pe frânghiile ei să te scobori,
mai ai de ispăşit, încă nu-i gata
osânda vieţii printre muritori:

mai lasă-l, zice mama bucuroasă
să îmi atingă sufletul încet
cu gesturi delicate, cu regret
că nu mă-ntorc definitiv acasă,
dar intervin părinţii din părinţi
şi visul mamei îl îndepărtează:
întoarce-te, căci ştii, de mai contează,
precum în cer aşa-i şi pe pământ!

şi iarăşi rupt din mama mea în două
cobor pe frânghii tot mai ostenit
şi-aud o voce calmă: te-ai trezit?
vino, să vezi şi să te bucuri, plouă!

şi-atunci am priceput să sunt lumină

întâi şi-ntâi mi-au spus doar cum mă cheamă
şi cine-o fi să fiu pe-acest pământ
şi nu văzusem caii de aramă
cum galopau cu coamele în vânt,
apoi cu viaţa m-am luat la trântă
cum e îndătinat şi cum e drept
şi am simţit doar o durere frântă
când o copită m-a izbit în piept,

mi-am ostoit durerea cu nectarul
din cupele plăcerilor fireşti
şi parcă m-a cuprins cumva amarul
când întrebam prin mine: cine eşti?,
fără să văd cum caii se înşiră
în cavalcada zărilor fecunde
ca visurile ce se risipiră
şi nimeni nu-şi mai aminteşte unde

şi-am vrut să-ncalec, să m-arunc în şea
când şi-or alege caii mei hodină,
dar m-a izbit definitiv o stea
şi-atunci am priceput să sunt lumină

frumoasă-i viaţa, suflete, hai, cântă!

frumoasă-i viaţa, îi şoptesc de-o viaţă
acestui trup ce mă slujeşte bine,
deşi-s nemulţumit că nu învaţă
să fie-ntruna proaspăt ca şi mine,
iar el adesea ostenit de cale
se-ntoarce cu o molcomă dojană
şi-mi zice cu mustrările-i agale:
ce-i, suflete, îţi arde de hârjoană?

şi râd cu munţi desferecaţi din vreme,
cu apele în clocot răcoros,
de parcă doar de trupul meu m-aş teme
că n-o să-mi fie poate de folos
în ceasul sfânt al cărţilor nescrise
pe care cred că-o să le iau cu mine
de nu vor fi tocmai atunci ucise
în acest trup, ce mă slujise bine,

dar ce contează, trupu-mi se intrigă
şi în lumina zărilor împlântă
un curmeziş al vremilor şi-mi strigă:
frumoasă-i viaţa, suflete, hai, cântă!

acoperă discret captivii vieţii

oraşul însă merge mai departe,
dar se goleşte-n marşul său de sine
şi-n rafturi lăcrimează câte-o carte
când o ating doar degete străine,
când rândurile lungi şi mlădioase
spre veşnicie numai despletite
din mâinile acelea curioase
au de-nfruntat privirile pripite,

priviri de oameni care trec şi trec
prin frumuseţea blândului oraş
dincolo de coperte şi eşec
spre ţelul altei zile uriaş,
dar depărtat de cărţile orfane
ce lăcrimează doar singurătate
şi le-nspăimântă trecerea-n coloane
spre împliniri grăbite şi ciudate,

iar cărţile cuiva rămân de veghe
şi se ascund dacă zăresc drumeţii,
cotoarele, în rafturi, ca o zeghe
acoperă discret captivii vieţii

şi nu l-aş da, să-l ceară Dumnezeu

spun filosofii lumii ancestrale
că-ntâi şi-ntâi s-au auzit poeme
şi năvăliră preoţii pe cale
să ne explice cântecul, să cheme,
să prăbuşească lumea-n umilire
şi să o urce uneori pe cruce,
şi-atunci poeţii au orbit, s-apuce
pe altă cale şi să dea de ştire

că-n vetrele din cer ne stau părinţii
şi tatăl nostru fără de păcate,
dar desfăcând cuvintele cu dinţii
poeţii dispărură din cetate
şi vin numai în zori, să ne privească
ciudatele lumeşti îngenunchieri
şi-ncătuşarea veşnică în ieri
din care să scăpăm nu se mai poate,

de-aceea-mi ţin poemul pentru mine
drept spaţiu sacru-n care numai eu
să mă răsfăţ cu ce-i frumos şi bine,
şi nu l-aş da, să-l ceară Dumnezeu

hai, omule, sloboade-te din frici!

hai, omule, sloboade-te din frici!,
s-a auzit o voce dinspre cer
când mamele mai lăcrimau pe-aici
deasupra ierbii rouă şi mister,
pe când pocneau din bici alţi arendaşi
ai resemnării noastre seculare
ca să păşim prin iarbă fără paşi
şi fără urme mărturisitoare:

aţi observat că nu mai sunt cărări?,
întreabă iarba, dar nu ştiu pe cine,
iar păsările lunecă spre zări
cu aripa în zbatere prin mine
de parcă m-ar târî spre libertate,
spre slăvile căzute în înalt,
şi-atunci mă iau de suflet, poate, poate
dintr-un copac l-oi duce-n celălalt,

dar toţi copacii par să fi uitat
că-s gemeni cu un suflet de pe-aici
ca să îţi strig eu însumi disperat:
hai, omule, sloboade-te din frici!

şi?

ni-i neamul iar crucificat pe zile,
dar nu avem încă nimic de zis
căci vremurile tulburi şi ostile
şi îngerii din ceruri i-au ucis,
iar bolta ca o lacrimă curbată
de multă suferinţă şi nevoi
prin crucea lui Iisus ni se arată
în altă prăbuşire peste noi,

dar neamul pare a uita de sine
şi nu mai are tălpi, nici rădăcini,
şi-s umbrele uscate şi străine
când ni se-mpart cununile de spini
şi-s tare mulţi cei ce ne trag pe roţi,
iar sângele pe ceruri se prelinge
şi ning scrâşnind străbunii peste toţi,
dar n-auzim nici jalea ce ne ninge

căci peste noi s-a năpustit tăcere
şi-am încetat cu neamul a mai fi;
din calendare filele stinghere
au prins să se dărâme iarăşi: şi?

în zarea zării vindecă destine

ce-i fericirea?, a scrâşnit din dinţi
de parcă-ar spulbera nişte frunzişuri
bătrânul filosof desprins din mine
în altă căutare de fetişuri,
fără-a vedea cum lunecă prin jur
doar frumuseţi mereu vindecătoare,
iar chipul i-a rămas fără contur
ca un cuprins timid de înserare,

eu ştiu!, îmi vine-n mine să tot spun
când desluşesc în viaţa-i neträită
că filosoful e un alt nebun,
o altă existenţă risipită,
şi dintr-odată sufletul mi-i plin
doar de urmaşii mei şi-s fericit
de cântecele date ca destin
şi-nfipte-n mine rană de cuţit:

eu ştiu ce-i fericirea, o trăiesc
şi o s-o duc spre clipa care vine!,
iar fiul meu cu cântecul firesc
în zarea zării vindecă destine

iar fiul poartă chipul şi îmi cântă

m-a rătăcit cu chipul său în lume,
în nu ştiu care noapte, Dumnezeu,
iar cântecul încearcă să-mi îndrume
păşirile spre nu ştiu care eu,
de-aceea fiul meu o lumânare
a răstignit în zarea altor zări,
iar cântecele lui din depărtare
măsoară existenţa cu cântări

şi nu mă uit la chip, că nu-i al meu,
dar pe sub pleoapa lui, câteodată,
şi sufletu-i prelins de Dumnezeu
în lacrimă rotundă şi curată
pe care fiul meu ca pe-o povară
o pune-n cârca vremii de prisos
fixând-o-n armonii pe o chitară
căci s-a născut pentru-a trăi frumos,

şi-s fericit şi-s luminat de noapte
când cântecul spre sine se avântă
într-o risipă cosmică de şoapte,
iar fiul poartă chipul şi îmi cântă

abia apuc să îi înec în sânge!

trezit de corbi, am vrut să-nchid fereastra,
dar am ghicit în bezná nişte orbi
cum furişau iluzii în albastra
întindere de dincolo de corbi
şi am strigat: trimite, Doamne, zorii
şi fă lumină-n Cer şi pe Pământ!,
iar orbii de pe strunele viorii
au risipit în bezna lumii vânt

să nu îl pot vâna şi nici răpune,
să uit fereastra pururea deschisă
să se dărâme flacăra-n cărbune,
iar lumânarea ce mi-a fost ucisă
drept trup de ceară vântului menit
s-o modelez cât încă e fierbinte
cu degetele altui asfinţit
pe care şiroiesc nişte cuvinte:

ia seama, Doamne, lumea ta de orbi
cu bezne grele sufletul îmi strânge,
iar somnul raţiunii naşte corbi,
abia apuc să îi înec în sânge!

prin risipirea frunzelor în vers

şi stăm alături, inima ne-ncape
lumină tu, eu umbră risipită,
iar zările mai freamătă din pleoape
şi-nalţă toamna-n ceruri ca ispită
şi-mi pipăi umbra şi ating lumina
şi-apoi îi beau preaplinul însetat,
fără să ştiu care o fi pricina
că toamnelor mereu le-am închinat

poemele în care, împreună,
lumină tu, eu umbră de pripas,
am întrupat mestecenii, să spună,
să împrumute cântecului glas,
căci doar ce-i trecător cu măreţie
poate păşi pe cer şi pe pământ,
căci doar ce-i trecător e veşnicie
durată ca zidire de cuvânt;

şi stăm alături umbră şi lumină
în inima acestui univers
în care toamna-i vie şi deplină
prin risipirea frunzelor în vers

în fila-n care mă închin

mi-au zis: cămaşa ta, de-o vreme,
e ca o frunză ruginie,
dar nu fi trist şi nu te teme,
căci toamna asta întârzie
şi tot frunzişul din mesteacăn
abia cu primele ninsori
s-a pregătit ca să petreacă-n
desfrâul fulgilor din zori;

şi le-am răspuns: cămaşa mi-i
o stea ce-a scăpărat în cer,
iar frunza ce-aţi zărit-o-ntâi
e numai sufletu-mi stingher
ce nu mai cercetează zarea
cu veşnicia ei nătângă,
ci s-a-ntrupat în lumânarea
care aşteaptă să se stângă:

nimic nu merită să fie,
iar sufletu-mi, şi mai puţin,
un sâmbure de veşnicie
în fila-n care mă închin

să nu-ndrăzneşti să mi te laşi învins!

am râs în zori, abandonându-mi cântul
în filele destinului pribege,
dragonul cosmic s-a trezit şi vântul
din nara lui a prins să se închege
trăgând obloane grele peste vise
şi cântecul se frânge ca o rază,
dar verbele pe alte ceruri scrise
cu-aceeaşi lumânare te veghează,

deci nu contează că e frig şi plouă
cât poţi să dezveleşti numai în tine
adâncul sacru şi o lume nouă
în care-ntotdeauna-i cald şi bine
cum nu contează lumea de afară
cu umbrele târâte în cortegiu,
curând o să se facă primăvară
căci iarna-i un vremelnic sacrilegiu

din tălpile fecioarelor plăpânde
în dimineaţa zilelor desprins
ca risipire calmă de osânde:
să nu-ndrăzneşti să mi te laşi învins!

să-ţi bată-n suflet câteva piroane

acestui neam să nu-i oferi speranţă
căci el e fericit cu soarta lui
şi când îi cresc zăpezile pe clanţă
ninsoarea o transformă în statui
ca să se simtă sub strânsoarea gheţii
o pasăre vâslind înspre îngheţ
unde cuprinde din cuprinsul vieţii
doar îngustimi pe care pune preţ,

acestui neam să nu-i vorbeşti de soare
şi de lărgimea zărilor din zări
căci e ursit să-şi afle-ndestulare
în suferinţe fără de urmări
şi fără început sau rădăcină
în împietrirea timpului primar,
acestui neam să nu-i găseşti vreo vină,
ci lasă-l în amarul lui amar

şi sufletul ţi-l urcă sus, pe cruce,
şi-abandonează-l cosmicei bulboane
ca toţi din neamul tău să mai apuce
să-ţi bată-n suflet câteva piroane

doar cântul cântăreţului în zori

să vină ziua, caii s-o aducă
cu colbul risipit de pe copite
pe care doar pământul îl apucă
căci se hrăneşte veşnic cu clipite,
iar paşii mei în urme se destramă
şi îi înghite noaptea pe furiş:
cui m-ai lăsat în lumea asta, mamă,
spre ce speranţă s-o apuc pieptiş?,

ce limpezeşte ziua cu migală
se iroseşte în întunecări
şi nu rămâne urmă ideală
drept călăuză înspre depărtări;
să vină ziua-n alba ei maramă
ce flutură difuz şi curmeziş:
cui m-ai lăsat în lumea asta, mamă,
spre ce speranţă s-o apuc pieptiş?,

hai, nu mai plânge, chiar dacă te doare
şi îţi înfăşuri ochii cu ninsori,
deja aud venind din depărtare
doar cântul cântăreţului în zori

s-ascult strămoșii irosiți în slavă

fecioara-n alb din crengile din cer
a scuturat încet un pumn de stele
ce lunecă discret prin efemer
şi în pământ se-nfig până-n plăsele,
iar noi cântăm prin târg: vin sărbători!,
şi apăsăm cu palmele pe clanţă
înfăşuraţi în cosmice ninsori
doar din nevoia calmă de speranţă

şi spumegă-n pocale vinul bun
cu care vom mai pune o pecete
pe sufletele care se supun
când viscoleşte-n lume cu regrete,
când un pustiu însingurează veşti
şi-n alt pustiu al albului se duce,
când naşterile toate, la fereşti,
vestesc numai urcările pe cruce:

veniţi, veniţi, veniţi la Vifleem
să beţi din cupa timpului otravă!;
de-aseară ninge calm şi iar mă tem
s-ascult strămoşii irosiţi în slavă

ignoră-i, suflete, fii fericit și taci!

un fulg desprins din rana-mprospătată
a eşuat pe pleoapă – parcă plânge,
iar steaua mea pe ceruri se arată
ca un stigmat de lacrimă şi sânge,
şi iar mă dor durerile altui,
şi sufletul în două se despică,
şi-n lumea asta largă simt că nu-i
decât iubire şi îmi este frică

să fac un pas şi să încerc cu palma
să-mi însuşesc măcar un singur bob
ce lunecă cu fulgii albi de-a valma
ca să-mi vestească iarăşi că nu-s rob,
ci fratele aceluia ce vine
să îmi deschidă ochii, ca să văd
că liniştea ce o sădeşte-n mine
îndepărtează chinuri şi prăpăd

şi vorbele mieroase ce le-aruncă
drept pleasnă de harapnic nişte vraci
care se vor o cosmică poruncă,
ignoră-i, suflete, fii fericit şi taci!

prin cântec va aduce învieri

pe cobză iar s-au aşternut zăpezi
şi s-au pierdut şi urmele pierdute
şi nu mai ai în cine să mai crezi
ca să te doară cele ce-s durute
din răsărit şi până în amurg,
cu mult mai sus de stelele pribege
şi de lumini plăpânde ce se scurg
o nouă primăvară să închege:

ca un copac uscat sub viscolire
vibrează cobza veche şi-o aud
cum a-nceput doar ierburi să înşire
pe sub omătul aspru şi zălud,
cândva logodna cosmică s-o face
şi o să bem din cupele înalte
lumina zămislită să ne-mpace
definitiv cu treceri şi cu alte

deşertăciuni ce vor clipi sub soare
ca roua minunatei primăveri,
aşteaptă, deci, cobzarul, dinspre zare
prin cântec va aduce învieri

desprinderea de urme pe sub paşi

cu trup de viscol te-ai născut, femeie,
şi-ascult în noaptea asta ireală
cum mâna ta se-nalţă şi descheie
prin ceruri primăverile de gală
ca să păşeşti apoi peste ninsoare
cu tălpile de iarbă şi-nfrunzire
să ţi se-nalţe iederi pe picioare
ca vegetalul să mi te respire:

credeam în timp, dar timpul nu există,
l-ai risipit dansând printre planete,
eu l-am văzut prelins pe faţa tristă
când tu te-ai întrupat în alte fete
doar ca să-apuci de suflete drumeţii
şi să îi legi la stâlpul infamiei
şi m-a durut în roua dimineţii
prelingerea-n tristeţe-a poeziei

pe care tu, femeie şi mesteacăn,
într-o tânjire cosmică o laşi
drept dâră de lumină ca să treacă-n
desprinderea de urme pe sub paşi

în ziua ce cu suflete se-nfruptă

când s-a făcut stăpân peste o zi
şi-a dat cu barda-n cer, să se desprindă,
crengi de argint se prăbuşiră şi
înaltul a rămas, fără o grindă,
acoperişul şubred şi banal
zburătăcit de păsări speriate,
iar ziua lui se prefăcu în mal,
în prăbuşire din eternitate,

dar lui păru doar ziua să-i ajungă,
o-nfăşură pe trup ca pe-o hlamidă
lăsând în urmă colbuita dungă
a regăsirii ca efemeridă
şi a gustat din vin cu disperare,
deşi era lăuntric împăcat
căci devenise iar o sărbătoare
din zorii zilei, până-n scăpătat,

şi-asemeni lui noi locuim cuminţi
câte o zi din calendare ruptă
şi evităm întoarcerea-n părinţi
în ziua ce cu suflete se-nfruptă

nuntirii ce se-anunţă-n Univers!

copaci încremeniţi îmi dau de veste
că după numai câteva ninsori
iar va urma o cosmică poveste,
în crengi deja se modelează flori
pentru logodna sfintei lor crăiese
ce-şi leapădă veşmântul de zăpezi
ca să păşească-ncet printre mirese
cu poalele răsfrânte pe livezi,

iar mirele, ce uneori se-arată
spre gloria acestei sărbători,
va risipi prin suflete curată
lumina care spulberă ninsori
şi va întinde înspre zări covoare
ca să păşim solemn ca nişte prinţi
ademeniţi de sacra sărbătoare
ce mai vibrează încă prin părinţi:

hai, primăvară, urcă-n orologii
pe cobza mea să se-nfiripe vers
ursit, cu pământeştile elogii,
nuntirii ce se-anunţă-n Univers!

de mă vei naşte, mamă, încă-o dată

în pragul zilei m-am oprit cu teamă,
au fost cobzari în jur şi n-au mai fost,
şi ţi-am cerut iar naşterea mea, mamă,
în viaţa asta fără nici un rost
ca să-l aud pe fiul meu cum cântă
şi să mă-nchin cu rugăciunea lui
şi-apoi să râd, când doi nepoţi încântă
târziul prin icoanele din cui,

să-mi clocotească sângele de clipe
în anul ce-mi apasă pe grumaz,
cobzarii mi-au lăsat în prag aripe
de parcă-ar vrea să-mi râdă de necaz,
dar nu contează, mamă, dacă tu
mă naşti şi pentru-a nu ştiu câta oară
ca să mă-nfăşuri iar în iarnă cu
luminile din steaua mea polară:

vezi, vinul vechi din pagină se-ncruntă
spre îngerii din ceruri, ce-mi arată
că s-a vestit că-s pregătit de nuntă
de mă vei naşte, mamă, încă-o dată

prin ţară nu mai trece Dumnezeu

prin ţară nu mai trece Dumnezeu,
deşi-n biserici e înghesuială
şi lumânări mai ard de mântuială
prin frăgezimea timpului ateu
căci ura-i un blestem şi dă în clocot
şi biciuieşte iar cu vâlvătăi,
crucificaţi pe dangătul de clopot
românii-s dezbinaţi şi-atât de răi

încât o-nsămânţează-n arătură
pândindu-i clipa când va da în rod
căci e o foame cosmică-n norod
şi sufletele-s crâncenă arsură
zvârlită-n sus de pumnii încleştaţi
şi prăbuşită iarăşi în făpturi,
iar cântecul cobzarilor uitaţi
a fost luat şi tăinuit de furi,

dar nimeni nu mai simte că e lipsă
de cântece: din ce în ce mai greu
o lespede s-a scurs apocalipsă,
prin ţară nu mai trece Dumnezeu

din darul tinereţii în care au crezut

n-am să mai cred în păsări căci zborurile mint
chiar de mai simt aripa cum sufletul îmi împle
şi nici în iarna care mai spulberă argint
prin munţii depărtării şi-aproape, pe la tâmple,
încât se-nchid în case femeile frumoase
ca într-o aşteptare în van a nimănui
şi caută spre vremuri apuse curioase,
sperând în ajutorul icoanelor din cui,

pe trupurile arse de zile în derivă
vestigiile vremii au încreţit nămeţi,
chiar şi destinul pare să fie împotrivă,
pe urmele lor sfinte nu mai apar poeţi
şi nimeni nu le cântă virtuţile apuse
şi frumuseţea care încet s-a ofilit,
de sufletul femeii de te înduri, Iisuse,
aruncă-le paharul, căci vinu-i oţetit,

iar dacă o să vină o nouă primăvară
peste pământul proaspăt şi iarăşi renăscut,
doar prin femei, Iisuse, cu mila ta presoară
din darul tinereţii în care au crezut

a doua oară-n palma lui Hristos

un timp cu măşti a troienit pe-aici
şi nimeni nu mai ştie cine este
când trece ura scăpărând din bici
spre bezna de dincolo de fereste,
iar în noian de neguri se ascund
nescrise cărţi şi pururi împietrite,
vai, mamă, cât de sigur mă scufund
în timpul care zornăie cuţite

încât mă tem, privind înspre copaci,
că nu cioplesc lăuntric primăvara,
când cerul cenuşiu îmi strigă: taci
şi-ascultă cum se prăbuşeşte ţara
sub viscolul cumplit de disperări,
sub ghilotina timpului buimac!;
vai, mamă, câte-nsingurări
se mai preling pe-alături şi le tac,

iar pe afară disperarea suie
înspre înaltul vremii neguros,
dar cui să-i pese că tot batem cuie
a doua oară-n palma lui Hristos?

mai şiroieşte sângele din coastă

trec şiruri ostenite de drumeţi
din veac în veac spre veacuri împietrite
şi se aud dinspre acele vieţi
aceleaşi lanţuri tot mai ruginite,
căci nimeni nu ridică pumnul strâns
ca să alunge pasărea de pradă,
ci potopiţi de ură şi de plâns
drumeţii se încaieră-n zăpadă

gladiatori ai clipei ce se duce
căzând de spuza clipelor răpuşi,
din veac în veac răsare câte-o cruce,
dar din păcate nici chiar vântul nu-şi
mai aminteşte cine-a fost să fie
drumeţul ce purtase, înainte,
acelaşi lanţ şi cosmica urgie
în trecere spre fiu, dinspre părinte,

căci e în neam atâta dezbinare
şi un amurg ce de vecii adastă
şi-asupra noastră un apus de soare
mai şiroieşte sângele din coastă

eternitatea este o femeie!

tămăduind lumina depărtării
precum tăcerea-n despletiri finale
tu nu te-ai mai născut din spuma mării,
ci din ninsori nervoase, ireale
şi te-am văzut, fiindcă a nins aseară,
cum căutai în albul sfânt un trup,
deşi mesteceni, pregătiţi să moară,
au fost deschis pe trunchiuri ochi de lup

pândindu-ţi paşii calmi de zeitate
încrezătoare-n propriul ei destin,
cuvintele zvâcneau prin coli uitate
şi evadau într-un pahar cu vin
ademenind cu paşii tăi bărbaţii
de-a lungul şi de-a latul unor vieţi
şi-n sacra înălţime-a altor spaţii
menită să-i transforme în poeţi

ca să dezlege marele mister
şi să-l închege clar într-o idee
săpată peste slovele din cer:
eternitatea este o femeie!

auzi cum cântă zicălaşii?

deja mă socoteam învins
de timpul fulguit din slavă
când lăutarii s-au desprins
dintr-o legendă scandinavă
şi-au poposit într-o frântură
a unei clipe în declin
ca să întoarcă în natură
ceva din propriul meu destin

şi-am fost de parcă n-aş mai fi
înlănţuit în lanţuri grele,
ci-n aripa ninsorii şi
simţeam şi aripele mele
cum dau în mugur sănătos
sub coaja sufletului sfântă,
iar sufletul fu curios
să mă întrebe cine cântă,

iar eu, la rândul meu pătruns
şi-ncetinindu-mi parcă paşii,
doar peste umăr mi-am răspuns:
auzi cum cântă zicălaşii?

şi că nu-i om să fi băgat de seamă

a fost cândva, pe când eram bătrân
şi-mpovărat de răutăţi trăite,
să recunosc că trupul e stăpân,
că sufletul cedează la ispite,
şi sufletul l-am tot ţinut ascuns
de parcă mi-ar fi fost cu el ruşine
fiindcă era atâta de străpuns
de-ndurerări ce mi-au rămas străine,

apoi l-am aşezat frumos pe masă,
când nu era prin preajmă nimeni să ne vadă,
şi l-am privit şi mi-am tot spus: nu-mi pasă
de rănile acestea, de zăpadă,
deşi a nins deasupra-i ne-ncetat,
deşi îl strânge frigul cu cruzime,
deşi l-am socotit îndepărtat,
mereu călcat în treacăt de mulţime,

şi-am observat, pe masă când l-am pus
şi-am tot privit cum încă se destramă,
că sufletul e frate cu Iisus
şi că nu-i om să fi băgat de seamă

spre stelele din poala nopţii, mamă

de câte ori te văd păşind pe cer
ca să-mi ridici şi sufletul, şi ochii,
mă copleşeşte marele mister
şi, sărutându-ţi poala lungii rochii,
pe buze îmi rămân drept stropi de rouă
înşiruiri de stele şi destine
de parcă lumea s-ar fi rupt în două
ca să rămână jumătate-n mine

şi-atuncea plâng cu primăveri desprinse
din cerul ce-ţi ajunge până-n glezne,
iar năruirca păsării învinse
îmi rătăceşte sufletul în beznă
şi nu e mâna ta să mi-l întoarcă
şi să-l spuzească iar cu mângâieri,
şi depărtarea încă mă încearcă
cu străvezimea altei primăveri

ca să-mi arate calea înspre tine
pecetluită-n ceruri cu-o maramă,
vin alte ierburi şi păşesc străine
spre stelele din poala nopţii, mamă

şi-a consimţit, spre dimineaţă: Fie!...

un filosof bătrân, cu chip cioplit
de curgeri crunte pe catapiteasmă,
mi-a spus, şi-atunci adânc m-a umilit,
că primăvara-i numai o mireasmă
şi-am aruncat cu piatra, şi-am scrâşnit
când măcina lumina sub apus,
apoi în fila nopţilor răpus
am ars nepământeşte, dar mocnit:

în ce să cred, l-am întrebat apoi,
logodnele-s definitiv pierdute
şi-au tras zăbrele grele nişte ploi
ce rătăcesc pe căi necunoscute
ca să îmi fie strâmt printre tăceri
şi sufocarea cosmică să doară,
căci nu exist, de nu e primăvară,
eu, cel ursit drept jertfă-n primăveri:

iar el, doar un cuvânt abia săpat
deasupra lumii pentru veşnicie,
a clătinat din cap îngândurat
şi-a consimţit, spre dimineaţă: Fie!...

foarte curând, Iisus o să învie

nu mai e mult, Iisus o să învie
pe crucea grea a veşnicului ieri,
să ne simţim stăpâni pe veşnicie
noi, pleava viitoarei primăveri,
căci dureros se împlineşte spicul
şi ne usucă sângele discret
nimicul întregindu-l din nimicul
încetei risipiri încet, încet

şi nu rămâne colbul pe cărare
ca să zidească urme şi păşiri,
aud doar adierea-n depărtare
cum ofileşte lanuri de iubiri,
iar spicul se-mplineşte şi se coace
şi fără veste dă în scuturat:
chiar nu auzi cum sufletul meu tace
stea care cade-n margine de sat,

chiar nu auzi în arborii stingheri
cum se transformă cercuri în sicrie?
pe crucea grea a veşnicului ieri,
foarte curând, Iisus o să învie

înviat în frunza verde

zorii vin devreme ca
roua iarăşi s-o usuce:
parcă aş încăleca
şi m-aş duce, m-aş tot duce
în albastru-nşelător
al luminilor din zi
să-i fiu vremii şi zăvor,
şi pecete albă, şi

drept alean o adiere
răsfoind prin calendar
filele tot mai stinghere
şi mai inutile, dar
caii mei bat din copite
şi dispar, dispar pe uliţi,
iarba leagănă cuţite,
creanga-nmugureşte suliţi,

pe când tropote de cai
pier în zarea ce se pierde
ca să înţeleg că m-ai
înviat în frunza verde

şi săvârşesc tot alte desluşiri

în târgul ăsta reavăn şi pustiu
cu turle vechi şi clopote uitate
dintotdeauna este prea târziu,
dar în imensa lui singurătate
îmi pregătesc în taină încălţări
şi straie potrivite pentru drum,
iar sufletul spre cele patru zări
s-a prelungit drept pulbere şi fum

şi nu mai am în mine cum l-aduce
şi nu mai ştiu în trup cum l-aş mai strânge
căci mi-am pierdut şi trupul la răscruce,
iar urmele de paşi îmi urcă-n sânge
să-mi ţină loc şi rost de toate cele
ce tot s-au risipit în necuprins,
dar mi-au rămas poemele rebele
secreta mea chilie pentru plâns,

în fond închipuirile contează
şi disperat m-agăţ de-nchipuiri
în vreme ce doar ierbile visează
şi săvârşesc tot alte desluşiri

clepsidră pentru spiritul divin

vezi apa – zise filosoful
pe când privea cât de încet
i-a şiroit pe deget stropul
în sufletul unui poet –
ia forma celor ce le împle
în locul golului deplin,
aşa a fost să se întâmple
în trup cu spiritul divin...

tăcu apoi, în depărtare
suna un bucium tânguiri
şi-atunci o altă-ngândurare
i-a tras obloane pe priviri
şi îl vedeam cum chinuit
se zvârcolea adânc sub pleoapă,
apoi a zis abia şoptit:
şi sunetul e tot o apă...

iar mai apoi a început să cânte
şi să-şi asume cântecul destin
şi să presoare-n suflete cuvinte
clepsidră pentru spiritul divin

mesteacănul s-aşterne sub securi

e dreptul meu de om şi de mesteacăn
din când în când să stau la sfat cu mine
şi să admit când stelele să treacă-n
hrisovul meu cu hărţi şi cu destine,
apoi în şahul cosmic să îmi apăr
cu crinii primăverii un înalt
să pot să fiu mesteacăn şi să scapăr
şi de îndurerarea celuilalt,

e dreptul meu de fiu împărătesc
să fiu stăpânul cerului, nu rob,
şi cu lumină să mă-mpărtăşesc
până în fibra ultimului ciob
al timpului fărâmiţat aiurea
în trupul meu de cerb mereu vânat
pe care îl încape doar pădurea
şi doar apusul ei însângerat,

e dreptul meu, îmi spun cu-ncrâncenare
ca să îmi apăr sufletul de furi,
însă aud un corn de vânătoare:
mesteacănul s-aşterne sub securi

mă spovedesc şi sper că o să ierţi

mi-aduc aminte, am prădat cireşii,
nu mi-a fost foame, dar eram copil
şi-aveau grădini frumoase megieşii
în care eu mă furişam tiptil,
apoi am rupt şi florile din câmp
şi, siluite toate în buchete,
le-am oferit caraghios şi tâmp
la prima întâlnire unei fete:

grav am greşit furând din pomul sfânt
şi port stigmatul marelui păcat,
deci merit ispăşirea pe pământ
şi-apoi în cerul larg şi-ntunecat,
dar Evei i-am fost rob, de bună seamă,
aşa cum sunt de-a pururea bărbaţii,
şi nu ştiu, Doamne, de păcat se cheamă
să te supui acestei inovaţii

prin care tu, cu mila ta divină,
ne pedepseşti întruna şi ne cerţi,
dar asumându-mi omeneasca vină
mă spovedesc şi sper că o să ierţi

în noaptea-aceea, când vândusem flori!

în noaptea-aceea eu vândusem flori,
iar roua lor tot curmeziş prelinsă
ademenea prin suflet uneori
spre bolta de deasupra necuprinsă
şi n-am văzut nici lacrimi, nici robie,
nici mărăcini, nici crunta apăsare,
nici sângele pornit în pribegie
pe drumul crucii înspre depărtare,

ci doar neguţători de suferinţi
stigmatizând durerile-n ascuns
şi fără voie am scrâşnit din dinţi
când o lumină cosmic m-a străpuns
să-mi bandajeze rănile târzii
mereu cu primăveri neprihănite
şi să-mi vorbească despre veşnicii
în crengile din cale înflorite:

o, cât de orb am fost, de n-am văzut
măcar înspre luminile din zori,
că eu am fost acel ce te-a vândut
în noaptea-aceea, când vândusem flori!

să nu mă mai sufoce disperarea

mi-i tare dor să mă întorc în moarte,
să nu-mi mai pese şi să nu mai fiu
decât risipa-n filele de carte
a unui suflet încă prea târziu,
mi-i silă de bigoţi şi de eretici,
şi de prostia proştilor răpus
refuz eresul popilor bezmetici
şi îmi aleg doar calea lui Isus,

aş vrea să scap, sunt obligat să scap
şi îmi închipui sufletu-n cenuşi,
iar caii trec într-un năprasnic trap
ca să alunge negura din uşi:
o, cât amar şi ce dezamăgire
am tot trăit prin condamnări la viaţă
şi tot aştept sentinţa să expire
şi nu e nimeni ca să-mi dea povaţă

pe unde să mă duc, s-o iau la fugă
să mi se stingă veşnic lumânarea!
deja m-am pustiit de orice rugă
să nu mă mai sufoce disperarea

dar vin, deodată, zorii şi-o ridică

sub crugul nopţii îmbrăcăm cămăşi
ca să-nfruntăm noianul de trădări,
iar ploaia ne-nsoţeşte parcă să-şi
presoare disperarea peste zări
şi nu se-aud nici cântece şi nici
alt început de noi ipocrizii
căci bezna stăpâneşte pe aici
clipitele bolnave şi târzii

rupând acerb de melancolic strune
prin sângele bătrânilor cobzari
care a prins sub beznă să răsune,
să-şi risipească paşii tot mai rari,
încât cămaşa-mi cade sfâşiată
în franjurii subţiri ai unei ploi
care păşeşte iar cutremurată
prin iarba care plânge pe sub noi:

ah, Doamne, crucea ta mă frânge
şi lăncii noi prin rană îmi despică,
şi-n depărtare numai maica plânge,
dar vin, deodată, zorii şi-o ridică

să fiu cuprins de-o calmă bucurie

să ştii, mi-au zis atunci nişte mesteceni
încolonaţi spre nu ştiu ce plecări,
fiindcă era o modă să se plece-n
adâncul condamnabilei uitări,
tot ce trăieşti acum drept bucurie,
chiar când simţi lespezi ce atârnă greu
şi îţi strivesc şi urma prin pustie,
tot ce trăieşti înseamnă Dumnezeu!,

şi frunze verzi prin trupul meu se-aud
cum freamătă şi frunză mă înseamnă,
ieri îmi vândusem sufletul pe-un scud,
iar astăzi un mesteacăn mă îndeamnă
să îl ridic de jos şi să-l aştern
pe căile vegheate de pădure,
chiar dacă nu tânjesc după etern,
chiar dacă trupul mi-i ursit să-ndure,

chiar dacă plouă cu întunecări,
iar cerul risipeşte vrăjmăşie,
m-am semănat în zori pe depărtări
să fiu cuprins de-o calmă bucurie

ca un pumnal de gheaţă şi zăpadă

la vremea vremii mă pândiră ochii
fiarelor din bolţilor cereşti
pe care Luna i-a cusut pe rochii
din calea ei mereu să mă fereşti,
dar nu-mi păsa, căci fascinat de noapte
îi aţintisem calea ca un fur
stigmatizat de cosmicele şoapte
ce-mi precizau în noapte un contur

în care mulţi au azvârlit cu piatra
şi au căzut de piatra lor striviţi,
şi-i număra cu nonşalanţă vatra
în nişte urme parcă ţintuiţi;
din vremea vremii cochetez cu Luna
şi-mi duc pe suflet rănile puhoi,
însă din toate doare numai una
atingerea cămăşii de apoi

şi-n vremea vremii, unde nu-i măsură,
dar umblă furii încă după pradă,
şi-n Soare se zăreşte o arsură
ca un pumnal de gheaţă şi zăpadă

eroul a plecat, cândva, de-acasă!

pe prispa casei, umbra nimănui:
şi nişte cai au împietrit pe zare
cu coamele-n risipele hai-hui
ca nişte păsări ce-au uitat să zboare:
prin iarbă cântul iar fără stăpân
îşi poartă duhul ca o adiere
de parcă-ar întreba: eu cui rămân?,
cioplind amare slove pe tăcere:

eroul a plecat şi din departe
surâsul lui în noi s-a risipit
şi-n suflete sunt pagini dintr-o carte
cu întâmplări ca lama de cuţit
pe care timpul uneori o-mplântă
încrâncenat în cei ce trec pe drum,
hai, ascultaţi tăcerile cum cântă
învăluite încă în postum

şi vieţuiţi, muşcaţi din fericire
ca dintr-o stea a cerului zemoasă
căci pentru-această sfântă fericire
eroul a plecat, cândva, de-acasă!

din umbra lor în umbrele din mine

aici au fost numai femei frumoase,
dar umbrele se-adună în ruine
şi mor cobzarii-n treceri peste case
şi se aud cântările divine
cum rostuiesc amurguri prin femei
tămăduind prin visele deşarte
în clopote din ce în ce mai sparte
cu respirarea lor fără temei,

dar ochii mei aidoma le sorb
şi desluşesc doar calme frumuseţi,
deşi oraşul e la fel de orb
pe calea cenuşiei noastre vieţi,
deşi oraşul mantia de gală
a zdrenţelor bolnavului trecut
şi-o pune uneori sub cerul mut
minţind cu o poveste ancestrală

şi văd pe străzi femeile cum trec
sperând ca cineva să le închine
poemele cu care mă petrec
din umbra lor în umbrele din mine

din preajma lui aleanuri şi cuvinte

dar filosoful nu ştiu nimic,
trăia pentru cuvinte rătăcite
din sensul zămislirilor în spic
spre eşuări în pâinile dospite
ce odihnesc de-atâta timp pe mese
sub umbra zveltă-a cupelor cu vin
şi asculta din ce în ce mai dese
înstrăinări în propriul lui destin:

acesta-i trupul meu, şopti atunci
şi îşi întinse palmele spre zări
ca să primească noile porunci
ale speranţei prin îndepărtări,
dar nici o slovă nu i s-a prelins
pe liniile palmelor întinse
şi s-a întors în trupul său învins
şi o tristeţe cosmică-l cuprinse

acolo, lângă masa cu belşug
de pâini curate şi de vinuri sfinte
şi parcă văd cum se tot rup şi fug
din preajma lui aleanuri şi cuvinte

întâi şi-ntâi tot eu m-am desfrunzit

o linişte de început de lume
s-a furişat în frunze despletită
ca o femeie în oglinzi anume
visând căderi finale în ispită,
iar seva rătăcită prin copac
a ignorat lumina şi absoarbe
doar liniştea în care mă desfac
proptit pe cer cu degetele oarbe

ca nişte crengi pe care le adie
o slobozire calmă de culori
sub frigul care încă întârzie
s-adune promoroacă pe viori
şi să găsească doar neprihănire
aproape sfântă-n ultimul păcat,
şi-aud în depărtare o iubire
sub paşii toamnei cum s-a scufundat,

iar liniştea asupră-mi dă năvală
şi face răni adânci în asfinţit
încât nu mai încape îndoială:
întâi şi-ntâi tot eu m-am desfrunzit

ca o risipă de cenuşi şi fum

captiv pe ţărmul unei ţări ploioase
am pus pe masa timpului pocale,
dar nu există stele curioase
să-ncerc să le abat cândva din cale,
să le preling în cupele înalte
din care bem înfricoşaţi amar
căci ploile spuzesc şi-n celelalte
îndepărtări zadarnicul zadar

şi doar femei ne ameţesc ca vinul
din ţurţurii apropiatei ierni
şi nu-s cobzari să-nlăture veninul
vremelniciei, suflete, să-mi cerni
clipitele drept ploaie pe o stâncă
în care a rămas un alt captiv
ca să respire liniştea adâncă
din verbul dintr-odată impulsiv

căci vinul vechi a ruginit pe cruce
şi-a fost uitat la margine de drum:
mi-i sufletul cobzarul ce se duce
ca o risipă de cenuşi şi fum

căci universul s-a împlut de miri

în noaptea-aceea se iviră mirii
înlănţuiţi în cosmică speranţă
şi-am petrecut, precum e legea firii,
ca să profit din plin de circumstanţă
căci cântecul s-a aşternut pe răni
ca să încerce calma vindecare
prin sufletul ce spumega în căni
cu o ciudată nouă tulburare

încât uitat poemul se trezise
şi desfrunzind năprasnic prin copaci
îmi tot şoptea din frunzele ucise:
măcar acum învaţă cum să taci,
cum să iei forma faptelor ca vinul
ce împle cu tăcerea lui paharul
şi-mpacă-te odată cu destinul!,
iar cerul, răscolindu-şi încă jarul,

îmi lumina pe calea ce-a rămas,
să pot păşi ferit de poticniri
şi-un alt poem a prins atuncea glas
căci universul s-a împlut de miri

dar ia paharu-acesta de la mine!

prin târgul vechi şi scufundat în vremuri
încă păşeşti, Iisuse, şi ţi-i frig
şi-n fiecare frunză-ncepi să tremuri
când disperarea vârstelor mi-o strig:
vreau să trăiesc cu patimă clipita
în care cineva m-a aruncat
căci bucuria vieţii mi-i ispita
şi-n bucurie nu-i nici un păcat,

vreau vârstele să mi le duc pe umeri
fără să cer cândva despovărări,
deşi aud cum din biserici numeri
puzderiile tale de-ntrupări
în pământească dragoste de viaţă
prin care după chip ne şi asemeni,
în fond dumnezeirea nu se-nvaţă
ci doar rodeşte din ce-a fost să semeni

prin târgul vechi şi-aproape ancestral
de scufundat, de prăbuşit în sine
prin care te urmez autumnal,
dar ia paharu-acesta de la mine!

deja-n nesomn numai poetul tace

când fără somn s-a fost născut poetul
şi s-au aprins în ceruri lumânări
s-a auzit în veşnicii regretul
acestei vremuite condamnări,
iar noi, ca cititori de veşnicie,
răsfoitori ai paginii cereşti,
ca nişte lupi muşcam din poezie
şi sfârtecam prin cosmice poveşti

fiindcă veneam din beznă şi din ură
împovăraţi cumplit de suferinţi
încă vădind sălbatica natură
a celor ce-au rămas fără părinţi
şi am strigat şi am zvârlit proteste
asupra trecătorilor pe străzi
tot aşteptând, poate o ninge peste
oraşul pângărit şi prin ogrăzi,

dar o să ningă, totuşi, fii pe pace
şi-nvaţă să mai rabzi încă niţel,
deja-n nesomn numai poetul tace
ştiind că albu-i numai pentru el

să simt tăcerea gândurilor tale

aştept să vină viscolul, să-mi cânte
în nopţile de taină şi splendoare,
deja presimt că-i pregătit să-mplânte
în universul larg imaculare,
şi de-o veni, atunci când o să vină,
o să-i depun ofrandele în cale,
poemul meu ninsorilor se-nchină
şi simt tăcerea gândurilor tale

cum îşi aşterne aripile sfinte
de-a curmezişul noilor ninsori
şi-o să aud cum se depun cuvinte
din viscolul scrâşnind prin căpriori,
abia atunci cerescul nostru tată
ne-o asculta şi el înduioşat
şoptindu-ne-n auz că niciodată
iubirea-n judecată n-a schimbat,

iar viscolul, atunci când o să vină
şi-i voi depune litere în cale,
mă va-nchina năvalnic în lumină
să simt tăcerea gândurilor tale

în paginile-n care se destramă

o, cum aş pune capul pentru somn
pe prima stea ce mi-ar ieşi în cale,
cea care-şi cată locul ei de veci
pe urmele păşirilor finale
ca să le şteargă una câte una
până-n întâiul cosmic zori de zi
acolo unde eu trăisem spaima
cuvintelor ce-au prins a mă rosti

în spaţiul vinovat al foii albe
în care-mi amintesc ce-i interzis
şi unde lăncii mai despică rana
să curgă nişte sânge pentru scris,
deşi se arunca mereu cu pietre
şi se-mpleteau cununile de spini
să mă adun în mine, să nu-mi pese
de rătăcirea asta prin străini

şi-acum aş pune capul pentru veghe
sau pentru somn, dar încă-mi este teamă
că steaua îmi va fi mereu vrăjmaşă
în paginile care se destramă

îmi zvârl inima: înfrântă!

eu sunt cel care coboară
şi-apoi urcă uneori
doar cu verbe subsuoară
pe înaltele viori
să-i fiu frate adierii
cu speranţa că m-o duce
până-n zările tăcerii
sau spre unde-o fi s-apuce

şi acolo, în departe,
în tăinatecul ascuns,
o să zămislesc o carte
şi o să mă las străpuns
doar de icnetul viorii
care vine din vecii
doar ca să-mblânzească norii
de prin suflete târzii,

hai, răzvane mitocene,
ia arcuşul sfânt şi-mi cântă,
nu căta că sub troiene
îmi zvârl inima: înfrântă!

din veşnicia primelor ninsori

eu am mai fost şi prin aceste locuri,
prin noaptea lor m-am furişat tiptil,
iar când va ninge, de prin ceruri focuri
vor desluşi doar urma-mi de copil
ca să vedeţi că nu vă spun poveşti,
că am trăit contururile zvelte
şi mi-am făcut chiar din ninsori unelte
să pot să-ntreb cu slove: unde eşti?

încă mă arde ce am scris odată
şi ce repet în fiecare an,
doar ca s-adune litere se-arată
omătul depărtării în troian,
iar viscolul e pasărea rapace
ce-mi ciuguleşte verbele nătâng,
dar nu m-aude nimeni nici când plâng,
când scrâşnetul ninsoarea o desface

şi eu sau tu şi celălalt s-ar duce
spre căpătâiul nopţii sau spre zori
măcar un pumn de alb să mai apuce
din veşnicia primelor ninsori

să-ţi desluşeşti în propriul tău destin

o să-mi aştern pe nostalgii omături
căci s-au aprins în ceruri lumânări
să desluşească omului cărări,
să nu mai rătăcim tot pe alături,
ci să păşim prin albul ideal
cu sufletele-n veci tămăduite
căci undeva sunt aripi pregătite
pentru un zbor fantastic, ideal,

hai, omule, îmbracă noi veşminte
croite din luminile din zori
şi regăseşte-n sfinte sărbători
cele ce sunt şi-n sufletul tău sfinte,
e vremea să colinzi prin galaxii
şi cu o stea din cer să te asemenea
ca să vesteşti lumină printre semeni
doar semănând în brazde veşnicii,

hai, omule, căci cupa ta cu vin
şi pâinea de pe masă te aşteaptă
măcar acum o cale înţeleaptă
să-ţi desluşeşti în propriul tău destin

şi să mă sting apoi din drag de drag

prietenii plecaţi la vânătoare
când mi-au trimis noi aripi pentru zbor
mi-au povestit şi despre aşteptare
deasupra lumii, în săgetător,
dar încă am de săvârşit păcate
şi ispăşiri mai am de îndurat
încât le strig, în zori, că nu se poate,
că încă nu e vreme de plecat

şi-mi pun lumina sarică pe umeri
să stau de veghe turmei nimănui,
de-atâta trudă când să stai să numeri
şi să-ţi decizi plecările hai-hui,
chiar de-ţi zâmbeşte din înalt fecioara
când pune în balanţă tot ce-am fost,
iar capricornul şi-a-năsprit vioara
ca să presoare clipe fără rost

pe care trupul meu cu greu le-ndură
şi le iceşte încă pe drumeag
să fiu pe dinăuntru o arsură
şi să mă sting apoi din drag de drag

şi degetele-mi picură cuvinte

am fost prin târg şi am văzut tristeţea
urcând pe ziduri tot mai cenuşie
şi-am vrut să evadez din poezie,
chiar dacă-mi uit acolo tinereţea,
premeditând să fug spre patru bezne
căci îmi făcusem încălţări superbe,
însă purtam drept lanţuri nişte verbe
ce-mi sfârtecau mult prea adânc în glezne

şi-am auzit cum clinchete de linguri
se risipeau aiurea prin oraş
semn că sunt mulţi ce-n dansul uriaş
se-ncolonează-ntotdeauna singuri
şi-apoi se-aşează undeva, pe drum,
ca să-şi mai tragă sufletul în pripă,
dar clopotul desface din aripă
un orizont deasupra, în postum:

mă ştiu captiv şi parcă iau aminte
la rănile ce le tot duc cu mine,
în sinea mea îmi spun că încă-i bine
şi degetele-mi picură cuvinte

să pot pleca apoi şi mai departe

ursită-i clipa împlinirii slovei
şi de-o să plec în marele mister
cenuşa mea cu apele Moldovei
vreau să-mi urmeze sufletul în cer,
m-oi îngropa în ceruri ca strămoşii
plecând pe calea lor primordială,
să nu mă mai ajungă ticăloşii
premeditez desprinderea finală

drept evadare din urâtul vieţii
şi, bandajându-mi sufletul rănit,
o să-l înalţ pe calmul dimineţii
cu cântecele mele-n nesfârşit
şi-o să-l aşez acolo lângă focuri
mereu de veghe, încă luminând
adeseori înspre aceste locuri
ca să-l aud pe fiul meu cântând,

ca să-mi adun din cântul lui putere
şi-astfel, cum scrie doar în sfânta carte,
cântecul lui să-mi fie înviere
să pot pleca apoi şi mai departe

Cuprins

hai, omule, îmbracă noi
veşminte
croite din luminile din zori
şi regăseşte-n sfinte sărbători
cele ce sunt şi-n sufletul tău
sfinte,
e vremea să colinzi prin
galaxii
şi cu o stea din cer să te
asemeni
ca să vesteşti lumină printre
semeni
doar semănând în brazde
veşnicii